

השיחות לזרוז העבודה בתל-אביב

מעולם לא הרים את קולו על איש, היה שומע כל אחד במתינות. בסבלנות ובחיוך, ומשרה אווירה רגועה כאולם. גם בשעות המאוחרות, כאשר התובעת היתה כבר מתמוטטת כמעט, היה השופט טרי ורענן ומוכן להמשיך ולשמע ב-סבלנות.

גורים אורי וגמן ויהודה עצמון אמרו בבית, כי הם מופיעים בבית-המישפט עד הלילה. "הוא סיפר לי, כי אינו יכול לישון בלילה כאשר הוא יודע ש-מישהו יושב במעצר מכיוון שלא הספיק לדון בתיקו." מספר אחד מפקיד-העור המעריצים את השופט. במישפט, זה בלתי-אפשרי ששני הצדדים ייצאו מרוצים, אבל הוא מצליח להתקרב לכך ביותר, אומרת תובעת המכירה את השופט עוד מתקופת היותו שופט-שלום ברמלה.

האולם -

כמו שוק

הוא הצליח לנקות את ה"עיר", מספרים אנשי-מישפט רחוקים לו שיטה, שכאשר נתפס פורץ על חם, היה עוצר אותו עד תום ההליכים. "אסור שיראו בש"כונה שהוא חוזר מייד הביתה", היה השופט מסביר. הוא היה מסיים את המישפט בתוך שלושה שבועות האיש היה מקבל את עונשו, כאשר זכר העבירה עוד טרי בליבו.

כלפי סבלי נמלהתעופה בן

הוא גבר ממוצע קומה, בעל קווצות שיער המשוכות על מצח גבוה ומישקפיים, שמאחריהם נוצצות עיניו בחיוך. כעורך-דין לא התבלט. תמיד היה צנוע ועדין, עשה את מלאכתו בשרקת ובמסירות. לפני כשבוע שנים התמנה שופט-שלום ברמלה. באותה תקופה, רמלה ולוד היו מקומות שורצים פשע. נמלהתעורפה היה מוקד נוסף לגניבות וסחרי טות. השופט שטרומן החליט לגנות את העיר והנמל.

כדן יחיד היה יושב כל יום בכל התיקים שהצטברו. הוא דן בתיקי מעצרים, מישפטים פליליים, תיקים אורחיים וחריגות בנייה.

היה לו הספק עצום והיו לו שעות-עבודה בלתי-קונבנציונליות, מספרת תובעת, שנהגה ל-הופיע לפגיו שם.

עובדי הפרקליטות ידעו כי יום עבודה ברמלה רק לעיתים רחוקות מסתיים לפני 5. וכאשר נכנסה תובעת להריון העבירו אותה לבית-משפט באיזור אחר, כדי שלא תתאמץ. עורכי-דין שהופיעו לפניו בפעם ראשונה ולא ידעו על שעות-העבודה, היו משוחררים על ידו. אחר-כך התרגלו גם הם לשיטת העבודה.

הוא היה מאוד לא פורמליסט, ודלתו היתה תמיד פתוחה לפניו כו"לם. פקיד בית-המישפט אהבו אורחיו כמו בן-מישפחה, והיו דואגים להביא לו אוכל ומשקה. מספריים עורכי-דין המכירים אותו מאז.

שופט שטרומן

יום שיגרתי אצל השופט שטרומן מתחיל כאשר 44 תיקים רשורמים ביומנו. עוד לפני שהשופט נכנס לאולם, מלא החדר משהלפת. על המדרגות יושבים בני-מישפחה של העצירים וידיהם מלאות שקי יות-אוכל וסיגריות עבורם. תיגור קות על ברכי אמהותיהם מחייככים אל האבות היושבים על ספסל-הגאשמים.

לעורכי-הדין אין די מקום על הספסל המיועד להם, וחלקם יוצגים החוצה, לחכות לתורם. התובעים יושבים בצד שמאל, מציעים אל השורה הארוכה של עצירים ומנסים לנחש מי מהעצירים שייך להם. אחר כך, בלישכה, מתנצל השופט לפני עורכי-דין ידדי: "אני מתנצל שהאולם נראה כמו שוק". בדרך המיוחדת לו, הוא בורר את הבר מן המון. הוא מצליח להתוך דברים בצורה בלתי-פורמלית ולקצר הליכים. "אני דוחה את הדיון למחרתיים וקובע לכם תור. אולי מחר יחליט היועץ-המרישפטי שלא להגיש את כתב-האישום, או לא יהיה צורך כלל בדיון זה." הוא מסביר לסניגור ומוריד עוד תיק מהלוח העמוס.

בתוך עשר דקות מסיים השופט דיון בשלושה תיקים, וחלק גדול מהקהל עוזב את האולם.

"לפני חצי שנה הוא הביא בבוקר את שתי הבנות שלו וביקש ממני שאראה להן את בית-המישפט. כדי שיראו איפה עובד אבא." מספר פקיד-עור.

הילדות יכולות להיות בטוחות כי אבא שלהן באמת עובד קשה בבית-המישפט. אילנה ארון

גוריון הפעיל השופט יד חזקה. הוא חשב כי נמלהתעופה הוא חלון-הראווה של המדינה, ולכן השתדל לייפותו ככל האפשר. כל סבל שנאשם בגניבה של כובע מתייר, או בגניבה של שלושה אפרטקים מנוסע, היה נידון להציג שנה מאסר בפועל.

זה עור, הגניבות פסקו. עבירות הרכוש פחתו ברמלה ב-תשעים אחוז במשך שנות כהונתו שם. אולם כמה פעמים נעלמה מכורניתו של השופט, מישהו ניסה לפגוע בה בפעם אחרת. והיו שמועות כי אנשי העולם התחתון ניסו לגנוב קום.

השופט הכיר כל עבריין באיזור. הוא ידע בדיוק את הרקע לעבריירות ואת מצבו האישי של כל עבריין, ובכל זאת, מעולם לא ביקש עבריין לפסול את השופט בגלל היכרות קודמת. בפרקליטות היה נחשב כשופט מקל, רק בענייני נחב"ג הסכימו כולם כי הוא מהמיר.

אחרי חמש שנים בבית-המישפט השלום, הועלה בדרגה ומונה ל-בית-המישפט המחוזי בתל-אביב. אומנם כאן הוא אחד מרבים, ועורכי-דין אינם יכולים להיכנס ללשכתו בלי עזרת הפקידים, אבל הוא עדיין נותר בלתי-פורמליסט ועובד בשעות בלתי-קונבנציונליות.

מזה זמן שהוא תורן לבקשות שונות בבית-המישפט. פירושו של דבר הוא, כי כל המעצרים עד תום ההליכים, כל העררים על מעצרים מאיזור ואיזור תל-אביב נידונים בפניו. מלבד זה, הוא דן גם בתיקים פליליים וגורר עוד כמה תיקים אורחיים.

לפני התובעת קלרה רג'ניאנו כשבאה להתחיל את המישפט בשעה אחת אחר-הצהריים.

אחר' הסניגורים אורי וגמן ויהודה עצמון מחוננים ללכת הביתה אחרי דיון ארוך שהסתיים בשעה 9 וחצי בערב. מכיוון שהיה